

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-101(3)/16/JK

Warszawa, 7 grudnia 2016 r.

DECYZJA DIH-1/101/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1604), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Virde Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Chorzowie od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 10 października 2016 r. (nr akt sprawy: HU.8361.38.2016/72DEC/16), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 4.000 zł (słownie: cztery tysiące złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu pięciu partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej,
utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 28 kwietnia – 2 maja 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwanego dalej również „*Śląskim WIIH*”, w hurtowni mieszczącej się w Chorzowie przy ul. Wolności 124, należącej do przedsiębiorcy Virde Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Chorzowie, zwanego dalej również „*strona*”, oceniono oznakowanie będących w ofercie handlowej suplementów diety o łącznej wartości 48.509,41 zł, stwierdzając w przypadku:

1. 568 opakowań jednostkowych Minapent® klimactiv a` 30 g o zawartości 60 tabletek, dystrybutor: Virde Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Chorzowie, z datą minimalnej trwałości 10.02.2019, nr partii L1602101, w cenie sprzedaży 28,65 zł/op., wartości 16.273,20 zł:
- brak opisu warunków przechowywania po dacie ważności (dacie minimalnej trwałości), ale wskazanie ich w innym miejscu - na boku opakowania, co narusza przepis pkt 1 lit. b załącznika X do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady

(UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011”, w związku z art. 25 ust. 1 i art. 9 ust. 1 lit. g tego rozporządzenia,

- podanie w składzie dla niektórych składników wyłącznie nazw łacińskich (*Trifolium pratense*, *Humulus lupulus*), co narusza przepis art. 15 ust. 1 ww. rozporządzenia 1169/2011 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1604), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, oraz art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia”,
2. 265 opakowań jednostkowych UROVAL® manosa a` 18,3 g o zawartości 30 tabletek, dystrybutor: Virde Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Chorzowie, z datą minimalnej trwałości 13.11.2018, nr partii L 1511131, w cenie sprzedaży 20,56 zł/op., wartości 5.448,40 zł:
- brak opisu warunków przechowywania po dacie ważności (dacie minimalnej trwałości), ale podanie ich w innym miejscu – na boku opakowania, co narusza przepis pkt 1 lit. b załącznika X do rozporządzenia 1169/2011 w związku z art. 25 ust. 1 i art. 9 ust. 1 lit. g tego rozporządzenia,
 - podanie obok uwidocznionej w składzie substancji dodatkowej „hydroksymetylocelulozy” jej kategorii – „substancja powlekająca”, która to kategoria nie została ujęta w części C załącznika VII do rozporządzenia 1169/2011,
3. 755 opakowań jednostkowych CITRUS PARADISI a` 37,5 g o zawartości 60 tabletek, dystrybutor: Virdepol Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach, z datą minimalnej trwałości 06.2017, nr partii L0614, w cenie sprzedaży 15,61 zł/op., wartości 11.785,55 zł:
- brak obok zwrotu „Najlepiej spożyć przed końcem” daty minimalnej trwałości bądź też odesłania do miejsca, gdzie data jest podana w etykietowaniu, co narusza przepis pkt 1 lit. b załącznika X do rozporządzenia 1169/2011 w związku z art. 24 ust. 2 tego rozporządzenia,
 - brak opisu warunków przechowywania po dacie ważności (dacie minimalnej trwałości), ale podanie ich w innym miejscu – na boku opakowania, co narusza przepis pkt 1 lit. b załącznika X do rozporządzenia 1169/2011 w związku z art. 25 ust. 1 i art. 9 ust. 1 lit. g tego rozporządzenia,

- poprzedzenie wykazu składników określeniem „skład” zamiast „składniki”, co narusza art. 18 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011,
 - podanie informacji dotyczących wartości energetycznej w sposób niezgodny z wymogami art. 30 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011, tj. umieszczenie w niej elementów, które zgodnie z przepisem nie są zaliczane do wartości odżywczej (acerola, ekstrakt z grejpfruta),
4. 355 opakowań jednostkowych CITRUS PARADISI a` 50 ml, wyprodukowane dla Virde Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Chorzowie, z datą minimalnej trwałości 30.09.2018, nr partii L29822, w cenie sprzedaży 31,45 zł/op., wartości 11.164,75 zł:
- brak opisu warunków przechowywania po dacie ważności (dacie minimalnej trwałości), ale podanie ich w innym miejscu – na boku opakowania, co narusza przepis pkt 1 lit. b załącznika X do rozporządzenia 1169/2011 w związku z art. 25 ust. 1 i art. 9 ust. 1 lit. g tego rozporządzenia,
 - deklarowanie informacji o wartości odżywczej w sposób niezgodny z art. 30 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011, tj. elementy wartości odżywczej podano w niewłaściwej kolejności,
5. 183 opakowań jednostkowych DIAVAL® extra a` 50 ml, dystrybutor: Virde Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Chorzowie, z datą minimalnej trwałości 21.01.2019, nr partii 1601214, w cenie sprzedaży 20,97 zł/op., wartości 3.837,51 zł:
- brak opisu warunków przechowywania po dacie ważności (dacie minimalnej trwałości), ale podanie ich w innym miejscu – na boku opakowania, co narusza przepis pkt 1 lit. b załącznika X do rozporządzenia 1169/2011 w związku z art. 25 ust. 1 i art. 9 ust. 1 lit. g tego rozporządzenia,
 - podanie obok uwidocznionej w składzie substancji dodatkowej „sorbinianu potasu” jej kategorii jako „konserwant” zamiast „substancja konserwująca”, co narusza wymagania części C załącznika VII do rozporządzenia 1169/2011,
 - podanie w składzie dla niektórych składników wyłącznie nazw łacińskich (*Humulus lupulus*, *Avena sativa*, *Vaccinium myrtillus*, *Centaurium umbellatum*, *Euphrasia rostkoviana*, *Lycopodium clavatum*), co narusza przepis art. 15 ust. 1 ww. rozporządzenia 1169/2011 oraz art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz art. 48 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Powyższe udokumentowano w Protokole kontroli z 2 maja 2016 r. (nr akt kontroli: HU.8361.38.2016) oraz załączniku 1 i przywołanej w Protokole dokumentacji zdjęciowej z oznakowaniem ocenianych ww. suplementów diety.

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 12 września 2016 r., Śląski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Virde Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Chorzowie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu pięciu

ww. partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz poinformował o prawie do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona, pismem z 12 września 2016 r., została również wezwana do przekazania informacji o wielkości obrotu i przychodu osiągniętego w poprzednim roku.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa, przekazując w piśmie z 20 września 2016 r. swoje stanowisko wobec ustaleń Śląskiego WIIH. Strona wskazała na podjęty przez nią szereg działań zmierzających do wprowadzenia do obrotu handlowego towarów oznakowanych zgodnie z obowiązującymi przepisami. Ponadto strona podniosła, że organ powinien uwzględnić na jej korzyść nieskazitelną opinię o kontrolowanej spółce oraz prawidłową współpracę z organem kontroli.

Strona przekazała również informacje o wielkości osiągniętego przychodu (pismo datowane na 15 września 2016 r.).

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 10 października 2016 r., Śląski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Virde Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Chorzowie w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3, karę pieniężną w wysokości 4.000 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu pięciu ww. partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.

Pismem z 21 października 2016 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie w całości i orzeczenie co do istoty sprawy. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej poprzez nieprawidłowe ustalenie stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia i zakresu naruszenia, w tym polegające na niewłaściwym, pobieżnym dokonaniu ustaleń w przedmiocie miarkowania kary, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia kary wygórowanej oraz nieadekwatnej do zakresu i stopnia stwierdzonego naruszenia prawa.

Pismem z 9 listopada 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Virde Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Chorzowie, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „*k.p.a.*”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011, podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii.

Jak stanowi natomiast art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Zgodnie z art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Jak stanowi art. 15 ust. 1 ww. rozporządzenia, obowiązkowe informacje na temat żywności muszą być podawane w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów z państw członkowskich, w których dany środek spożywczy jest wprowadzony na rynek. Przepis art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wskazuje, że artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu są oznakowane co najmniej w języku polskim.

Jakość handlowa, zgodnie z art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Suplement diety, zgodnie z art. 3 ust. 3 pkt 39 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2015 r. poz. 594, z późn. zm.), to środek spożywczy, którego celem jest uzupełnienie normalnej diety, będący skoncentrowanym źródłem witamin lub składników mineralnych lub innych substancji wykazujących efekt odżywczy lub inny fizjologiczny, pojedynczych lub złożonych, wprowadzany do obrotu w formie umożliwiającej dawkowanie, w postaci: kapsułek, tabletek, drażetek i w innych postaciach, saszetek z proszkiem, ampulek z płynem, butelek z kroplomierzem i w innych postaciach płynów i proszków przeznaczonych do spożycia w małych, odmierzonych ilościach jednostkowych, z wyłączeniem produktów posiadających właściwości produktu leczniczego.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych, wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji w przypadku ww. suplementów diety oferowanych do sprzedaży w placówce należącej do strony stwierdził nieprawidłowości w oznakowaniu dotyczące: podania opisu warunków przechowywania w innym miejscu opakowania niż przewidują to przepisy (5 partii), podania dla niektórych składników wyłącznie nazw łacińskich (2 partie), podania niewłaściwej lub nieistniejącej kategorii substancji dodatkowej (2 partie), niepodania obok zwrotu „najlepiej spożyć przed końcem” daty minimalnej trwałości bądź też odesłania do miejsca, gdzie data ta jest podana (1 partia), poprzedzenia wykazu składników określeniem „skład” zamiast „składniki” (1 partia), podania informacji o wartości odżywczej w sposób niezgodny z przepisami (2 partie). Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Śląski WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu pięć partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej o wartości 48.509,41 zł, co skutkowało wymierzeniem jej, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej w wysokości 4.000 zł.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionuje ustaleń kontroli, podnosi jednak, że organ pierwszej instancji naruszył art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, nie

uwzględniając należycie (pobieżnie traktując) wskazanych w nim przesłanek branych pod uwagę przy miarkowaniu wysokości kary. W opinii strony doprowadziło to do sytuacji, że wymierzona jej kara nie jest adekwatna do zakresu i stopnia stwierdzonego naruszenia.

Strona zarzuca, iż z pisemnego uzasadnienia decyzji nie wynika w sposób konkretny, dlaczego organ pierwszej instancji przyjął takie ustalenia, gdyż w tym zakresie jest ono bardzo lakoniczne. Strona podniosła, że w okresie ostatnich 24 miesięcy nie wydano wobec niej decyzji z tytułu naruszenia przepisów ustawy o jakości handlowej. Fakt ten, mimo iż podniesiony w decyzji, to w rzeczywistości został pominięty przez Śląskiego WIIH. Organ Inspekcji, zdaniem strony, nie wziął również pod uwagę kwestii winy i świadomości sprawcy, które to kryteria, zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych, powinny zostać uwzględnione przy ustalaniu wysokości kary.

Prezes UOKiK podkreśla w pierwszej kolejności, że zgodnie z art. 17 rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności i pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności oraz kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Ponadto w myśl art. 8 ust. 1 oraz 2 rozporządzenia 1169/2011, podmiot, pod którego nazwą lub firmą produkt jest wprowadzany na rynek (podmiot odpowiedzialny) zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności. Podkreślić też należy, że jak stanowi art. 8 ust. 5 rozporządzenia 1169/2011, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i upewniają się, że wymogi te są spełnione. Przepisy te należy rozumieć w ten sposób, iż wszystkie podmioty biorące udział w obrocie środkami spożywczymi są obowiązane zadośćuczynić nadrzędnemu celowi prawa żywnościowego, którym jest ochrona konsumentów. W niniejszej sprawie strona, jako dystrybutor, czyli podmiot odpowiedzialny za informacje (art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011), obarczona była obowiązkiem zapewnienia zgodności oferowanej żywności z wymogami prawa żywnościowego. Wobec powyższego należy stwierdzić, że nie dochowała ona należytej staranności i ostrożności przy wprowadzaniu do obrotu artykułów rolno-spożywczych, doprowadzając tym samym w konsekwencji do wprowadzenia do obrotu produktów niewłaściwej jakości handlowej, a przez to dopuszczając się naruszenia interesów konsumentów.

Odnosząc się do zarzutów strony podniesionych w złożonym odwołaniu, Prezes UOKiK wskazuje przede wszystkim, że kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające, co wprost wynika z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002. Nakładana na podstawie art. 40a ustawy o jakości handlowej kara jest środkiem sankcjonującym naruszenie prawa, natomiast celem regulacji jest ogólnie pojęty

interes konsumentów, w szczególności zapewnienie, iż będą oni mogli nabywać towary o odpowiedniej jakości handlowej.

Kara określona w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej może wynosić od 500 zł do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej – w tym przypadku jest to kwota 48.509,41 zł. Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie stronie wymierzono karę w wysokości 4.000 zł, co stanowiło 1,6% możliwej do nałożenia w przedmiotowym stanie faktycznym, która wyniosłaby 242.547,05 zł (5 x 48.509,41 zł). Wymierzona kara nie wykracza poza maksymalną ustawową granicę i w opinii Prezesa UOKiK jest stosunkowo niska – w granicach jednej dwunastej wartości korzyści majątkowej – ale należy przyjąć, że spełni wszystkie wskazane w ww. przepisie kryteria, tj. zarówno kary proporcjonalnej, jak i skutecznej oraz odstraszałej.

Mając na uwadze powyższe, w opinii Prezesa UOKiK, wbrew zarzutom strony, Śląski WIIH nie naruszył przepisu art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, zgodnie z którym organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzonej kary pieniężnej biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Prezes UOKiK stwierdził, że Śląski WIIH, wymierzając karę pieniężną, mimo iż w uzasadnieniu skarżonej decyzji lakonicznie odniósł się do poszczególnych przesłanek wskazanych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, to ocenił je w sposób prawidłowy, co wpłynęło na wysokość wymierzonej kary pieniężnej, tj. zastosował sankcję, która jest proporcjonalna do wielkości kontrolowanego podmiotu oraz stwierdzonych nieprawidłowości i wartości zakwestionowanych towarów.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, Śląski WIIH zasadnie stwierdził, że w sprawie zostało naruszone jedno z podstawowych praw konsumentów, tj. prawo do informacji. Dodać należy też, że stwierdzone naruszenia miały różny stopień szkodliwości. Najwyższą szkodliwość należy przypisać uchybieniom polegającym na braku w wykazie składników dwóch partii produktów informacji w języku polskim o głównych składnikach suplementów diety. Pozostałe uchybienia miały mniejszą wagę, nie zmienia to jednak faktu, że brak informacji lub nierzetelne informacje o produktach uniemożliwiają konsumentom dokonanie świadomego wyboru, opartego na pełnej wiedzy o towarze, gdyż główną funkcją oznakowania jest przekazywanie informacji o produkcie. Konsument, wybierając dany środek spożywczy kieruje się przede wszystkim informacjami zawartymi w oznakowaniu, a należy podkreślić, że w przypadku dwóch partii produktów nie posiadał wiedzy na temat podstawowych obowiązkowych informacji o nich – wykazie składników.

Mając na uwadze zakres naruszenia organ pierwszej instancji właściwie uznał, iż oferowanie produktów niewłaściwej jakości handlowej narusza wymagania w zakresie

oznakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia właściwości produktów. Ponadto podkreślić należy, że informacja o produkcie stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec czego brak wymaganych informacji czy ich niewłaściwa forma, naruszały interesy konsumentów. Naruszone zostały krajowe i unijne przepisy w zakresie podawania konsumentom informacji na temat żywności.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy na rynku spożywczym, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął po uwagę, że w okresie ostatnich 24 miesięcy wobec kontrolowanego nie prowadzono żadnego postępowania z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej. Niemniej jednak, w opinii Prezesa UOKiK, strona niezasadnie szczególną wagę przypisuje jedynie okoliczności braku uchybień w jej dotychczasowej działalności. Wbrew stanowisku strony nie można uznać, że sam fakt, w jej ocenie, pozytywnej oceny jej dotychczasowej działalności przemawiał za niskim wymiarem kary, gdy tymczasem wagę stwierdzonych naruszeń można uznać za znaczną, a ilość i wartość zakwestionowanych produktów jest duża.

Wielkość obrotów i przychodu ustalono na podstawie przekazanych przez stronę informacji w tym zakresie – deklaracji CIT-8.

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych, które zakwestionowano z punktu widzenia niewłaściwej jakości handlowej wynosiła łącznie 48.509,41 zł. W ocenie Prezesa UOKiK, jest to wartość, która uzasadniała wymierzenie stronie kary pieniężnej w wysokości wskazanej w decyzji organu pierwszej instancji.

Prezes UOKiK wskazuje, że strona była dystrybutorem przedmiotowych suplementów diety, więc, o czym była już mowa wyżej, zgodnie z postanowieniami art. 8 ust. 1 oraz 2 rozporządzenia 1169/2011, była też podmiotem odpowiedzialnym za informacje na temat oferowanych przez siebie produktów. Ponadto wskazać należy, iż dla oceny przedmiotowej sprawy nie ma decydującego znaczenia zbadanie, czy strona była świadoma oraz czy i jaki interes miałyby w popełnieniu zarzucanego czynu. Należy zauważyć, że strona, jako przedsiębiorca jest zobligowana do spełniania określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, więc, wykonując działalność gospodarczą w zakresie wymagającym znajomości przepisów regulujących kwestie jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych nie może zasłaniać się nieznajomością prawa, a tym samym brakiem świadomości możliwości popełnienia zarzucanego czynu. Podkreślić też należy, że w obecnym stanie prawnym stopień zawinienia nie jest przesłanką braną pod uwagę przy miarkowaniu wysokości kary. Nowelizacja ustawy o jakości handlowej, która weszła w życie 30 listopada 2015 r. wprowadziła do przepisu art. 40a ust. 5 zmianę polegającą na dodaniu do przesłanek uwzględnianych przez organ przy miarkowaniu kary pieniężnej wielkość obrotu przedsiębiorcy oraz wartość zakwestionowanych artykułów rolno-spożywczych, natomiast stopień zawinienia został z kryteriów tych usunięty. Tym samym wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 2015 r. (sygn. VI SA/Wa 711/15),

na który powołuje się strona w odwołaniu, nie może mieć zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż zapadł w innym stanie prawnym. W tym miejscu należy zauważyć ponadto, że odpowiedzialność wynikająca z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2013 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków.

Wobec powyższego, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów regulujących jakość handlową artykułów rolno-spożywczych skutkujące naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą wysokości kary pieniężnej wymierzonej stronie na mocy decyzji Śląskiego WIIH.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski